

hør i Jylland er kommen til den almindelige Erkendelse, at Barmen ingenlunde bliver bedre, fordi man kun tager lidt Spiritus af Kornet. Forøvrigt er, som sagt, den Tanke, der ligger til Grund for Forslaget, fuldkommen rigtig, men jeg troer, at det maaskee er mindre hensigtsmæssigt, udtrykkeligt at udtale det i Loven. end at overlade det til Administrationen, thi som Forslaget er redigeret sætter det ingen anden Grændse end den, som vil følge af, at de nuværende Brænderier efterhaanden uddøe; det er ikke engang knyttet til de nuværende Brændeviinsbrænderes Person, og hvor altsaa, som hyppigt er Tilfældet, et Brænderi gaaer over fra Mand til Mand, der vil man kunne vedblive med disse ufuldkomne og vanskelige controllerende Redskaber. Jeg troer derfor, at naar den ærede Forslagsstiller ikke er villig til at ændre noget ved 3die Behandling, saa var det bedre, ikke at antage det her og at overlade det til Administrationen at ordne disse Forhold, hvilket alligevel vil skee; thi Regjeringen vil naturligviis, skjøndt der staaer i Loven som almindelig Regel, at disse Mæstekar ikke maae være under 8 Edr., i Overgangsperioden lade Vedkommende Frist til at indføre større Kar og til imidlertid at hjælpe sig med de gamle mindre Kar.

Tscherning: Jeg skal være meget beredvillig til, ved 3die Behandling at gjøre den tilstgtede Forandring for ikke at sætte Regjeringen i den Forlegenhed, saaledes selv i Overgangsperioden at maatte bestemme, hvilke Brændeviinstøper der skulde have Lov til at blive ved, og hvilke der ikke skulde have det. Dersom det beroede paa den ærede Finantsminister, skulde jeg ikke et Øieblik betænke mig paa at lade ham have fri Raadighed derover, men da der saa let kan være ganske andre Anstuelser og Betragtningssmaader fra de Underordnede, paa hvem det dog væsentligt beroer, saa er det bedre, at man har en saadan Bestemmelse, man kan holde sig strengt til.

Otterstrøm: Efterat det ærede Udvalg har gjort det af mig stillede Endringsforslag til sit, og efter hvad den ærede Ordfører saavel som den høitærede Finantsminister have yttret, skal jeg ikke opholde Thinget med en yderligere Begrundelse deraf. Jeg skal blot tillade mig

i Anledning af, hvad den høitærede Finantsminister yttrede, at bemærke, at det allerede længe har været almindeligt, at man har brugt meget større Kar end paa 20 Edr; der gives saaledes Brændeviinsbrændere i Aarhus, som have Kar af omtrent 40 Edrs. Størrelse, og naar de bruge Grøn-Malt, som er meest fordeeltigt til Gjærstof, saa ville de ikke kunne have mindre Gjærkar end paa $\frac{1}{10}$ af Mæstekarrets Størrelse. Det er en naturlig Folge heraf, at den Bestemmelse i Paragraphen, som fastsætter, at Gjærkarrets Størrelse ikke maa overstige 2 Edr., maa forandres, for at den ikke skal lægge vedkommende Brændeviinsbrændere Hindringer iveness for Brugen af de større Kar.

Krieger: Dersom Thinget ikke antager et saadant Forslag som det, der er stillet under Nr. 17, maaskee med nogen Forandring, saa troer jeg ikke, at Administrationen er berettiget til paa egen Haand at gjøre det, som herved skulde hjemles den; naar Loven er ganske ubestemt, saa har Administrationen ikke Ret til at gjøre Undtagelser.

Finantsministeren: Hvad Afgiftslove angaaer, da har Fortolkningen altid, indtil det Mødsatte udtrykkelig fastsattes, været saaledes, at Administrationen finder sig forpligtet til ikke at anvende de gjældende Bestemmelser paa en strengere Maade, end det hidtil har været antaget, at de skulde anvendes. Jeg flylver forøvrigt at bemærke, at det er mig meget vel bekendt, at der ere Mæstekar, som ere over 20 Tønder, men hvad der ogsaa er mig bekendt, det er, at der er forholdsviis meget saa Gjærkar, som ere over 2 Tønder.

Krieger: Jeg veed ikke, med hvilken Ret den høitærede Finantsminister vil opstille en særegen Fortolkning for nye Afgiftslove, som vedtages i Thinget efter Grundlovens Udstedelse; jeg troer, at den almindelige Regel i Grundloven om Undtagelser fra Loven ogsaa maa staae ved Magt med Hensyn til Afgiftslove.

Finantsministeren: Jeg vil heller ikke anvende, og jeg har heller ikke tilladt mig at anvende en anden Fortolkning med Hensyn til Afgiftslove end den, som hidtil har været brugelig; men man har hidtil ad administrativ Veie i enkelte Tilfælde, hvor Billighed talte